ورزشی
پرونده
بررسی شکست فوتبال باشگاهی ایران در لیگ قهرمانان آسیا

ریشه‌یابی ناکامی باشگاه‌های ایرانی در لیگ قهرمانان آسیا در سه دهه اخیر در گفت‌وگوی «جوان» با بهمن فروتن

فوتبال دولتی بلای جانمان شده است

گفت‌وگو
سعید احمدیان

۲۹ سال از روزی که علیرضا حکیم‌زاده، کاپیتان پاس جام قهرمانی آسیا را در ورزشگاه الاهلی منامه بحرین بالای سر برد، می‌گذرد. این آخرین قاب از قهرمانی یک باشگاه ایرانی در آسیا تا امروز است؛ حسرتی که با حذف استقلال، پرسپولیس، تراکتور و فولاد از لیگ قهرمانان امسال یک سال دیگر هم به آن اضافه شد تا عمر این ناکامی به سه دهه برسد. در گفت‌وگو با بهمن فروتن، کارشناس و مربی باسابقه فوتبال ایران به ریشه‌یابی دلایل و چرایی ناکامی تیم‌های باشگاهی‌مان در آسیا پرداخته‌ایم.

آقای فروتن! امسال هم تیم‌های ایرانی، لیگ قهرمانان را دست خالی ترک کردند و پرسپولیس که به یک چهارم نهایی رسیده بود، به عنوان آخرین نماینده ایران با شکست برابر الهلال حذف شد تا پرونده تیم‌های ایرانی در لیگ قهرمانان ۲۰۲۱ بسته شود. اگر بخواهیم این ناکامی ۳۰ ساله را ریشه‌یابی کنیم، از کجا باید شروع کنیم؟

دلایل متفاوتی وجود دارد که مانع رسیدن ما به جام با ارزش باشگاه‌های آسیا می‌شود. در وهله اول در فوتبال کار تیمی زمان‌بندی شده است، یعنی با زمان و تاریخ سر و کار داریم، یعنی تاریخ شروع فصل و نیم فصل و پایان یک فصل فوتبالی، اگر بخواهیم در جام‌هایی مانند لیگ قهرمانان موفق باشیم و آن را جدی بگیریم، باید شروع و پایان لیگ باشگاهی در نرم بین‌المللی بگنجد. کشورهایی مانند روسیه نمی‌توانند زمان برگزاری لیگ‌شان با سایر کشورهای اروپایی را با توجه به سرمای هوا هماهنگ بکنند. در ایران اما اینطور نیست و کشور چهار فصلی داریم اما متأسفانه ما در ایران زمان دقیقی برای شروع لیگ نداریم، بعضی دوره‌ها زود و برخی مواقع دیر آغاز می‌شود و زمان‌بندی ثابتی ندارد و تغییر می‌کند. توجه کنید با توجه به این برنامه‌ریزی دو تیم ایرانی استقلال و پرسپولیس در مراحل حذفی لیگ قهرمانان دو بازی انجام دادند و شکست خوردند. زمانی که نمایندگان ما با حریفان عربستانی‌شان بازی کردند، هنوز در ایران دوران آماده‌سازی تیم یا فصل جدید شروع نشده بود ولی دو تیمی که حریف استقلال و پرسپولیس بودند، شش یا هفت هفته از شروع لیگ‌شان می‌گذشت و در شرایط بازی بودند. تیم‌ها در دنیا معمولاً یک زمان آماده‌سازی شش هفته‌ای سنگین برای بدنسازی و آمادگی جهت حضور در مسابقات را پشت سر می‌گذارند و تأثیرات این تمرینات فشرده و دشوار تا هفته چهارم و پنجم در بدن بازیکنان وجود دارد و پس از آن است که به اصطلاح فوتبالی‌ها، بدن بازیکنان ول می‌کند و از تمرینات سنگین دوره آماده‌سازی پیش‌فصل رها می‌شود و به حالت طبیعی برمی‌گردد. با توجه به این شرایط، تیم‌های ایرانی در حالی در مرحله حذفی لیگ قهرمانان به مصاف حریفان می‌روند که یا هنوز لیگ شروع نشده یا همچنان در وسط برنامه‌های بدنسازی هستند. طبیعی است که در این شرایط تیم‌های ایرانی در حد و اندازه حریفان خود که بازی هفتم و هشتم‌شان را در لیگ کشورشان بازی کرده‌اند، نیست.

علاوه بر زمان‌بندی نامناسب آغاز لیگ برتر که سبب می‌شود باشگاه‌هایمان در مراحل حذفی لیگ قهرمانان در شرایطی ناآماده روبه‌روی حریفانشان قرار بگیرند، تیم‌های ما از نظر مالی و جذب بازیکنان با کیفیت هم توان رقابت با تیم‌های حریف را ندارند. در این باره صحبت می‌کنید؟

تیم‌هایی که برای قهرمانی در آسیا دورخیز می‌کنند باید به اندازه هدف بزرگی که دارند، تقویت شوند. تیم‌های ما اما پنجره نقل و انتقالاتی‌شان بسته است و نمی‌توانند بازیکن بگیرند یا مشکلات مالی دارند و به همین خاطر نمی‌توانیم تیمی را در حد قهرمانی در آسیا روانه لیگ قهرمانان کنیم. مشاهده می‌کنید که تیم‌های شرق و غرب آسیا، بازیکنان بزرگ بین‌المللی دارند اما در ایران می‌بینید که تیم‌هایی مانند استقلال و پرسپولیس که در کورس رقابت لیگ قهرمانان هستند، در مواقعی پنجره نقل و انتقالاتی‌شان بسته است و نتواسته‌اند پول بازیکنان و مربیان قبلی‌شان را بدهند و بدهی‌های زیادی دارند. اینها خودش یک دلیل عمده برای ناکامی است. تیمی که با برنامه قهرمانی در آسیا وارد بازی‌ها می‌شود باید حتماً در چند پست بازیکن خوب بگیرد و تقویت شود اما تیم‌های ما تعداد زیادی از بازیکنان تأثیرگذارشان را از دست می‌دهند اما هم رده آنها نمی‌توانند جذب کنند. دلیل دیگر مسئله تیم‌های پایه است، کشوری که می‌خواهد بی‌نیاز از جذب بازیکن خارجی باشد یا باشگاه‌های آن توان خرید بازیکن بین‌المللی خوب را ندارند، باید در سطح پایه‌ها، عملکردشان شکل با کیفیتی داشته باشد. در باشگاه‌های ما این بخش کاملاً رها شده و سرمایه‌گذاری ویژه در تیم‌های پایه اتفاق نمی‌افتد. در مقابل ورود بازیکنان پولی به رده‌های پایه و همچنین شرط‌بندی‌های عیان و آشکاری که در این رده‌ها صورت می‌گیرد، این سیستم نمی‌تواند تولید خیلی باکیفیتی برای باشگاه‌ها و لیگ داشته باشد.

متأسفانه مدیریتمان به اندازه استعدادهایی که داریم رشد نکرده است. ما صاحب نیروی انسانی برای قهرمانی آسیا و مطرح شدن در فوتبال جهان هستیم اما کمبودهای مدیریتی، زیرساختی، برنامه‌ریزی و مالی سبب می‌شود که نزدیک به ۳۰ سال در حسرت قهرمانی در آسیا باشیم

البته از سطح کیفی پایین لیگ و کمبود زیرساخت‌ها هم نمی‌توان گذشت.

قطعاً، طرف دیگر در لیگ برتر، سه یا چهار تیم بیشتر نداریم که از نظر مالی خیلی قوی هستند و بقیه تیم‌ها از نظر بنیه مالی ضعیف هستند و قدرت آنچنانی در به وجود آوردن یک رقابت کیفی و سطح بالا را ندارند. این مسئله باعث می‌شود سطح بازی‌ها در لیگ ایران از آن کیفیت خوب برخوردار نباشد. باشگاه‌های ما از نظر زیرساخت‌ها هم دچار مشکلات عدیده و اولیه‌ای هستند و باشگاهی مانند استقلال همچنان دنبال زمین تمرین می‌گردد. اینها دلایلی است که اگر می‌خواهیم به قهرمانی آسیا برسیم باید به آن توجه و موفقیت را برنامه‌ریزی کنیم. در غیر این صورت همین روند ناکامی‌ها ادامه دارد و برخی مواقع هم تیمی مانند پرسپولیس روانه فینال می‌شود اما در قدم آخر نماینده کشورمان شکست می‌خورد.

با این شرایط به نظر می‌رسد که فینالیست شدن پرسپولیس در سه سال دو بار نتیجه یک برنامه‌ریزی نیست، بلکه یک جرقه است که به توان کادر فنی و بازیکنان برمی‌گردد.

دو نایب‌قهرمانی پرسپولیس در لیگ قهرمانان نشانه استعدادهای فردی فوتبال ما چه در بخش بازیکنان و چه مربیان است. پرسپولیس در سطح مدیریت و کادر فنی، تسلطی بر برنامه ریزی‌شان دارند که می‌تواند یکی از دلایل فینالیست شدن پرسپولیس در دوره‌های اخیر در لیگ قهرمانان باشد. در کل اما ایران صاحب استعدادهای زیادی در همه زمینه است و من معتقدم که یک موفقیت اگر به دست می‌آید یک جرقه نیست و تا فینال یک رقابت تیم را می‌برد اما آنجا به دلایل مختلفی که ساختار فوتبال ایران با نقص و کمبود با آن مواجه است، نمی‌تواند موفق شود. بازیکنان ایرانی نشان داده‌اند که استعداد بالایی دارند، اگر زیرساخت فراهم باشد می‌توانند از نظر فنی کارهای باکیفیتی انجام دهند و مطمئناً می‌توانند در سطح جهانی حرفی برای گفتن داشتن باشند. بازی‌های دوره گذشته جام جهانی را نباید فراموش کنیم که نتایج آشکاری داشت و نشان داد که کشوری هستیم که بازیکنان مستعدی داریم و فوتبال ما هم می‌تواند در سطح کشتی در جهان حرفی برای گفتن داشته باشد.

البته باشگاه‌ها از شرایط حرفه‌ای دور هستند و از درآمدهایی که فوتبال حرفه‌ای از جانب حق پخش تلویزیونی و کپی رایت دارد، محرومند و این کمبودهای مالی و زیرساختی، فاصله را بین ما و حریفان بیشتر می‌کند.

البته باشگاه‌های ما از طرف دیگر پول‌های کلانی داشته‌اند که بی‌هدف خرج کرده‌اند. روزی که با یکی از نهادهای بزرگ صنعتی صحبت می‌کردم، هیئت مدیره‌شان می‌گفتند که بایرن مونیخ را هم می‌توانیم بخریم. از آنها پرسیدم با توجه به این شرایط مالی چرا باشگاه‌هایی مانند استقلال و پرسپولیس را نمی‌خرید؟ گفتند که فوتبال خوب مدیریت نمی‌شود و به همین خاطر چنین سرمایه‌گذاری را انجام نمی‌دهیم. آنها جایی سرمایه‌گذاری می‌کنند که آورده‌ای برایشان داشته باشد. از نظر بازیکن و توان فنی فوتبالیست‌های ایرانی در آسیا سرآمد هستند و بالاتر از همه کشورها قرار گرفته‌اند اما از نظر مدیریت این برتری آیا وجود دارد؟ متأسفانه مدیریتمان به اندازه استعدادهایی که داریم رشد نکرده است. ما صاحب نیروی انسانی برای قهرمانی آسیا و مطرح شدن در فوتبال جهان هستیم اما کمبودهای مدیریتی، زیرساختی، برنامه‌ریزی و مالی سبب می‌شود که نزدیک به ۳۰ سال در حسرت قهرمانی در آسیا باشیم.

با تمام این دلایل که برای ناکامی گفته شد نسخه شفابخش‌تان برای شکستن طلسم قهرمانی باشگاه‌های ما در آسیا چیست؟

در تئوری سیستم‌ها به سیستمی اشاره می‌شود که سیستم‌های جدا از هم سیستم‌های مستحکمی هستند. فوتبال در ایران وابسته به سیستم دولت است و با هر اتفاقی که برای دولت می‌افتد، فوتبال هم ضربه می‌خورد. باید سیستم فوتبال را مانند اروپا و امریکا از نهاد دولت جدا کنیم. البته بخش‌های دولتی هم می‌توانند با ایجاد یک بخش جدا از سیستم بودجه‌ای دولت، وارد فوتبال شوند و کسی نباید مانع ورود آنها شود. اگر بخش دولتی پول دارد و می‌خواهد سرمایه‌گذاری و تیمداری کند. نباید در مجموع فوتبال دولتی باشد. فوتبال به صورت بخش خصوصی اداره شود.

نگاه

مدیریت و ثبات؛ گمشده‌های فوتبال ایران

دنیا حیدری

دلخوش کردن به موفقیت‌های مقطعی چون پنهان کردن سر زیر برف است نه چاره! این را حذف شدن‌های زودهنگام نماینده‌های فوتبال ایران در مرحله‌های مختلف لیگ قهرمانان آسیا به‌رغم صعودهای گاه و بی‌گاهشان به مراحل پایانی این رقابت‌ها به وضوح ثابت می‌کند. آن هم در شرایطی که گاهی ایران تنها کشوری است که چهار نماینده در این رقابت‌ها دارد اما با وجود اینکه بیشترین نماینده را در آغاز کار دارد کمتر می‌تواند شاهد حضور بیش از یک نماینده در مراحل پایانی باشد. در مقابل اما کم پیش نیامده که نماینده‌های فوتبال باشگاهی ایران در همان مراحل ابتدایی از گردونه رقابت‌ها حذف شده باشند. نماینده‌هایی که گاهی سال یا سال‌های قبل به مراحل بالاتر و گاه حتی به فینال راه یافتند اما موفقیت‌های اینچنینی نمی‌تواند تضمینی برای تداوم ادامه این راه باشد و در سال‌های بعدی شاهد حذف ناباورانه برخی از آنها در همان نقطه آغاز هستیم که این نشان از مقطعی بودن موفقیت‌ها دارد نه برنامه‌ریزی شدن آنها!

عمده مشکلات می‌تواند عدم‌ثبات و نداشتن برنامه باشد؛ خصوصاً تغییرات پی در پی چه در زمینه مدیریت و چه فنی. مسئله‌ای که مانع از برنامه‌ریزی بلندمدت و گام برداشتن در مسیر موفقیت می‌شود. از سوی دیگر عدم نظارت بر عملکرد مدیران و باشگاه‌ها نیز مزید بر علت می‌شود و البته این یکی حاشیه امنیتی برای مدیرانی است که با عدم مدیریت درست و اصولی نقشی مستقیم و پررنگ در دنباله‌دار شدن ناکامی فوتبال باشگاهی ایران در لیگ قهرمانان آسیا دارند. مدیرانی که بدون شک بازخواست کردن آنها بابت ناکامی‌ها می‌تواند سکوی پرتابی باشد برای مدیریتی اصولی که نتیجه‌اش می‌تواند موفقیت‌های متداوم باشد.

باشگاه‌های ایران بارها به فینال لیگ قهرمانان آسیا راه یافته‌اند اما سال‌هاست که دستشان به جام نرسیده و از کسب عنوان قهرمانی باز مانده‌اند. این ناکامی‌ها اما هرگز نه از سوی مدیریت کلان فوتبال و نه از سوی باشگاه‌ها به طور اصولی مورد بررسی و بازنگری موشکافانه و دقیق قرار نگرفته تا با درس گرفتن از این تجربیات تلخ، مانع از تکرار آن شوند.

این بی‌تفاوتی در کنار تلاش و رشد فاحش دیگر کشورها چه در زمینه‌های فنی و چه زیرساختی باعث شده تا طی سه دهه گذشته فوتبال باشگاهی ایران به وضوح در برابر رقبای آسیایی خود ناتوان باشد و ناکام، ناکامی‌هایی که اگرچه گاهی دست‌های پشت پرده داخلی (مدیران بی کفایت) و خارجی (لابی‌های ناجوانمردانه) در شکل گرفتن آن نقش دارد اما نمی‌توان به صرف این داستان‌ها بر پیشرفت کشورهای آسیایی و پسرفت فوتبال ایران که به خصوص به لحاظ زیرساختی اوضاع اسفباری دارد چشم بست و آن را نادیده گرفت.

هرچند که شاید عمده مشکلات در این بین آماتور بودن فوتبال ایران باشد که تیم‌داری خود را باشگاه‌داری می‌داند و همین نگاه غیرحرفه‌ای باعث شده تا نتواند به شکلی اصولی در مسیر موفقیت گام بردارد و همواره دلخوش به موفقیت‌های مقطعی باشد که به آن نقطه‌ای که باشد (قهرمانی) نمی‌رسد.

بازتاب

تغییری که عربستان را دوباره قدرتمند کرد

شمیم رضوان

«می‌خواهیم خاطرات جام جهانی گذشته را که هنوز بازیکنان و هواداران این تیم را آزار می‌دهد، از بین ببریم.» این جمله‌ای بود که «مارکوس سزار دیاس کاسترو» معروف به «مارکوس پاکوئتا» سال‌ها قبل و زمانی که عربستانی‌ها مصمم به موفقیت در جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان بودند برای فراموش کردن جام جهانی ۲۰۰۲ کره و ژاپن که با سه شکست تلخ (۸ بر صفر مقابل آلمان، یک بر صفر مقابل کامرون و سه بر صفر مقابل ایرلند) حذف از مرحله گروهی را برای این تیم به دنبال داشت، به زبان آورد. او بر این باور بود که آنچه گاس هیدینک به همراه کره‌جنوبی انجام داد نشان می‌دهد که ما می‌توانیم به موفقیت برسیم حتی اگر غیرممکن به نظر برسد. رؤیای سرمربی وقت تیم ملی فوتبال عربستان نه فقط آن زمان که تا سال‌ها بعد نیز رنگ واقعیت به خود نگرفت و فوتبال عربستان اگرچه گاهی موفقیت‌های مقطعی را تجربه می‌کرد اما صرفاً هزینه می‌کرد و به موفقیت قابل توجهی نیز دست نمی‌یافت. به طوری که چند سالی نه خبری از تیم ملی فوتبال این کشور بود و نه تیم‌های باشگاهی آن. اما طی سال‌های گذشته فوتبال عربستان که عادت به هزینه‌های هنگفت اما بی‌نتیجه داشت توانست با یک برنامه‌ریزی اصولی فوتبال خود را در قاره مطرح کند. به طوری که دیگر چشم بسته دلارهای خود را به پای مربیانی نمی‌ریخت که هیچ عایدی برای فوتبال این کشور ندارند، بلکه برعکس به صورت اصولی و حساب شده خرج می‌کرد حتی اگر هزینه‌ای که انجام می‌داد گزاف بود و هنگفت. استفاده از تجربیات مربیان و بازیکنان مطرح دنیا در کنار سرمایه‌گذاری بلند مدت و ارتقای قابل توجه زیرساخت‌ها و حتی مهیا کردن شرایط برای حضور تیم‌های مطرح دنیا و برگزاری بازی‌های دوستانه‌ای که هزینه زیادی روی دست فوتبال این کشور گذاشت باعث شد تا فوتبال عربستان چه در رده ملی و چه باشگاهی جانی تازه بگیرد و به قطبی قدرتمند در فوتبال آسیا تبدیل شود که موفقیت‌های اخیر این تیم در لیگ قهرمانان آسیا و جام ملت‌ها و انتخابی جام جهانی نتیجه واضح برنامه‌ریزی اصولی در کنار هزینه کردهای این کشور است. مسئله‌ای که ثابت می‌کند هزینه کردن تنها در کنار برنامه‌ریزی کاربردی و نگاهی اصولی است که جواب می‌دهد. موفقیتی که مرحوم حصص نیز بدان تأکید داشت حاصل یکی دو سال فعالیت نیست و نتیجه سال‌ها هزینه کردن در کنار کار کردن اصولی و با برنامه است.

نگاهی به عملکرد ۴ نماینده فوتبال در لیگ قهرمانان آسیا

ایران در حسرت تکراری قهرمانی آسیا

گزارش
شیوا نوروزی

یک فصل دیگر از لیگ قهرمانان آسیا بدون جام برای فوتبال ایران به پایان رسید. چند سالی است که چهار نماینده در این رقابت‌ها داریم ولی باز هم نتوانستیم روی سکوی قهرمانی برویم. با اینکه طی سال‌های اخیر پرسپولیس برای پایان دادن به این ناکامی تا فینال هم پیش رفته اما در نهایت به آرزویش نرسیده. امسال نیز سرخپوشان باز هم بهترین عملکرد را در بین تیم‌های کشورمان در لیگ قهرمانان ثبت کردند.

سد محکم الهلال

پرسپولیس در این فصل از رقابت‌ها در راحت‌ترین گروه ممکن قرار گرفت. سرخپوشان در مرحله گروهی با تیم‌های الوحده، الریان و گوا هند همگروه بود و همانطور که انتظار می‌رفت برای رسیدن به دور حذفی مشکلی نداشت. شاگردان یحیی گل‌محمدی به رغم اعتراضاتی که داشتند مجبور شدند به میزبانی نامطلوب هندی‌ها تن دهند و دیدارهای خود را در این کشور برگزار کنند. مشکلات میزبانی در هند آنقدر زیاد بود که حتی صدای سایر رقبای پرسپولیس را هم درآورد. به هر ترتیب سرخپوشان مجبور شدند تصمیم ای اف سی را بپذیرند؛ پرسپولیس چهار بازی اول خود را با برد پشت سر گذاشت و موفق شد ۱۰ بار دروازه حریفانش را باز کند. با این حال در بازی برگشت مقابل الوحده طعم شکست یک بر صفر را چشید تا در بازی آخر بازیکنان حواسشان را بیشتر جمع کنند و الریان را ۴ بر ۲ شکست دهند. صعود مقتدرانه پرسپولیس نوید درخشش این تیم در مرحله حذفی را می‌داد؛ طبق قرعه استقلال تاجیکستان در یک هشتم نهایی حریف شاگردان گل‌محمدی بود، تیمی که قطعاً نسبت به تیم‌های عربی حریفی آسان محسوب می‌شد. بازی در دوشنبه البته برای مدعی قهرمانی خیلی آسان هم از آب درنیامد و پرسپولیس با گل دقیقه ۸۹ ترابی جشن صعود به راه انداخت. کار اصلی بهترین تیم فوتبال ایران تازه از یک چهارم نهایی شروع شد و انتظار می‌رفت باشگاه برنامه‌ریزی بهتری را برای موفقیت در این مرحله انجام دهد اما حتی برای اعزام تیم به عربستان هم تیم از سوءمدیریت باشگاه ضربه خورد. سعودی‌ها میزبانی یک چهارم نهایی لیگ قهرمانان منطقه غرب آسیا را برعهده داشتند و حریف پرسپولیس هم الهلال بود؛ تیمی قدرتمند که ستاره‌های گرانقیمت زیادی در اختیار دارد. تعطیلی لیگ، نداشتن بازی تدارکاتی و عدم هماهنگی و آمادگی بازیکنان پرسپولیس در این دیدار سخت نتیجه‌ای نداشت جز برتری ۳ بر صفر الهلال که با تکیه بر ستاره‌های خارجی‌اش پیشرفت فوتبال باشگاهی عربستان را به نمایش گذاشت.

حریف مشترک

آبی‌های پایتخت برخلاف رقیب سنتی خود در گروهی نسبتاً سخت قرار گرفتند؛ الدحیل، الشرطه و الاهلی عربستان حریفان استقلال در مرحله گروهی بودند. در این گروه نیز تیم سعودی میزبانی رقابت‌ها را برعهده داشت با این وجود فرهاد مجیدی تیمی آماده و سرحال در اختیار داشت و شروعی طوفانی را تجربه کرد. الاهلی میزبان اولین بازی‌اش را مقابل استقلال انجام داد، دیداری که با برد پرگل ۵ بر ۲ نماینده کشورمان همراه بود. آتش بازی آبی‌ها در ورزشگاه الجوهره ترس بزرگی را به جان دیگر تیم‌های گروه انداخت تا جایی که هواداران استقلال منتظر صعود مقتدرانه تیمشان بودند. تحمیل شکست ۳ بر صفر به الشرطه عراق چهره مدعی آبی‌ها را به همه نشان داد. نکته جالب اینکه استقلال بعد از نیم قرن موفق به شکست الشرطه شد. در آخرین بازی از دور رفت اما کار آبی‌ها گره خورد؛ الدحیل قطر با اتکا به مهاجم کنیایی‌اش با برد ۴ بر ۳ اولین باخت تیم مجیدی را رقم زد. اولونگا در این بازی هت‌تریک کرد. در بازی برگشت هم زور استقلال به حریف قطری نرسید و دیدار دو تیم با تساوی ۲ -۲ تمام شد. تساوی‌های استقلال با توقف مقابل الاهلی ادامه پیدا کرد اما در نهایت برد اقتصادی یک بر صفر برابر الشرطه آبی‌ها را به عنوان صدرنشین گروه C راهی یک هشتم نهایی کرد. با این حال رویارویی با الهلال در استادیوم زعبیل دبی چالش بزرگی برای استقلال بود، شاگردان مجیدی مقابل تیم سعودی ۲ بر صفر شکست را پذیرفتند تا الهلال حریف پرسپولیس در یک چهارم نهایی شود.

تراکتور پرحاشیه و حذف فولاد

تراکتورسازان که در طول فصل اسیر حواشی مدیریتی و تغییرات مکرر بودند هم به دور حذفی رسیدند. پرشورها پس از چند سال دوری از آسیا دیدارهایشان را در امارات انجام دادند و در اولین گام پاختاکور را با تساوی ۳ - ۳ متوقف کردند. تیم رسول خطیبی مقابل الشارجه نیز با تساوی بدون گل متوقف شد و با تکرار این نتیجه مقابل تیم نیروی هوایی عراق دور رفت را با کسب ۳ امتیاز به پایان رساند. با شروع دیدارهای دور برگشت تراکتورسازی با یک گل نماینده عراق را مغلوب کرد و اولین ۳ امتیاز را به دست آورد. تیم تبریزی در مصاف دوباره با پاختاکور به تساوی بدون گل رضایت داد و در آخرین بازی مقابل الشارجه به پیروزی ۲ بر صفر رسید تا بعد از نماینده امارات به عنوان تیم دوم راهی دور بعد شود. شدت گرفتن بحران در باشگاه و چالش‌های مدیریتی کار را به جایی رساند که خبر انصراف تراکتورسازی از حضور در یک هشتم نهایی آسیا نیز منتشر شد اما به هرشکل ممکن بعد از انتخاب فیروز کریمی به عنوان سرمربی جدید این تیم در دوحه به مصاف النصر عربستان رفت و با دریافت یک گل حذفی آبرومندانه از آسیا را ثبت کرد.

آخرین نماینده‌مان در آسیا فولاد خوزستان بود که بعد از برتری پرگل مقابل العین در پلی‌آف به مرحله گروهی رسید. تیم جواد نکونام در ریاض در اولین مسابقه برابر السد ۱ - ۱ متوقف شد، الوحدات اردن را با یک گل شکست داد و از النصر عربستان هم یک تساوی گرفت. فولاد در بازی برگشت نتیجه را به النصر واگذار کرد و دو بازی بعدی خود مقابل السد و الوحدات را نیز با باخت یک بر صفر پشت سر گذاشت. فولاد که فقط پنج امتیاز آسیایی به دست آورده بود با قرار گرفتن در قعر جدول گروه D از صعود به دور حذفی بازماند تا نکونام در اولین حضور آسیایی‌اش به عنوان سرمربی حسرت رسیدن به دور حذفی به دلش بماند.